

J. P. Mynsters prædiken 5. søndag efter trinitatis

Taler

Jakob Peter Mynster
Biskop

Dato

30. juni 1850

Sted

Vor Frue Kirke, Københavns
Domkirke

Omstændigheder**Prædikentekst:**

Lukasevangeliet kapitel 5, vers 1-11

- 1 Befaling og Forjættelse, Lov og Evangelium, begge i hellig Forening, bringer dit Ord, o Gud! Hvergang vi høre det. Send os da ogsaa din Aands Bistand, at vi maae annamme din Lov i Lydighed, din Forjættelse i Tro og Haab. I denne Time ville vi i Særdeleshed binde os til det Ord: "Søger, saa skulle I finde!"
- 5 Herre, saa giv nu din Tiener, at han maa finde sande og befindige, varme og trøstende Ord, thi derefter søger han i sin Siels Alvor; og giv Enhver, som gik herhid for at søge dit Gode, at han maa finde ny Lyst og Kraft til Livets Gierning, ny Frimodighed imod Livets Skiebner, maa finde, hvad der tiener til hans Fred! Amen.

10

Evangelium: Luk 5, 1-11.

- Hvo kiender ikke den Mand, hvis Kaldelse til at være en Christi Apostel vort Evangelium beretter? Hvo kiender ikke Simon, hvem Herren gav det Tilnavn
- 15 Petrus, fordi han i Verdens Strømme skulde staae fast som en Klippe? Han nævnes stedse forrest i Apostlernes Række, nævnes stedse blandt de Fortrinligste, hvilke Herren tog med sig allevegne, et Vidne til hans hele Vandel, til hans Lidelse og hans Opstandelse.
- 20 Og hvad han havde seet og lært, derom har han vidnet, først i Jerusalem og derefter i de tilgrændsende Lande; det berettes eenstemmigen, at han har Christi Navn til Rom, Verdens Hovedstad; og saaledes har han i Forbindelse med de andre Christi Vidner, af hvilke vort Evangelium allerede nævner Nogle, grundlagt den Menighed, som har udbredt sig indtil Jordens yderste Grændser,
- 25 som har bestaaet gennem de mange Aarhundreder, ved hvilken Alt er blevet anderledes, end det ellers vilde have været.

Hvo var da Simon Petrus, at han fattede det Haab, det Mod at begynde saa stort
30 et Værk, at ville forandre Verdens Skikkelse, at ville skrive sit Navn mellem
Menneskeslægtens ypperste Velgiøreres, eller snarere – thi paa hiint synes han
kun lidet at have tænkt - at ville skrive sin Herres Navn over alle Navne? Han
var en ringe Fisker, hvis Hytte stod nær ved Genezarets Sø, og paa denne Sø
søgte han i gavnlig, men ganske sædvanlig, Syssel tarveligt Brød for sig og Sine.
35 Dog havde det ringe møisomme Arbeide ikke udslukt Hiertets Følelser, han var
iblandt de Israeliter, som forventede Israels Trøst, havde allerede gierne hørt og
med Ærefrygt betraget den store Prophet, som var fremstaaet, som nu jævnlig
vandrede ved Søens Bredder, og lærte det forsamlede Folk.

40 Da skeede det en Morgenstund, da han og hans Medbrødre vare i den
mismodige Stemning, som pleier at følge, naar man har arbeidet en Nat
igiennem, og forgieves, at Jesus kom i Skibet, og bød dem atter at fare ud paa
Dybet og kaste deres Garn ud, og, da de gjorde saa paa Herrens Ord, fyldte snart
en riig Overflødhed begge Skibene. Forfærdet saae Manden, hvad der var
45 skeet, han syntes sig meget for ringe, til at Saadant skulde vederfares ham, men
Herren vilde gove ham Mod til det langt Større: Frygt ikke, lad dit Hierte ikke
forsage eller forfærdes; fra nu af skal du fange Mennesker.

Saaledes forstaae vi, at han kunde blive Een af dem, der forlode alle Ting for at
50 følge Jesum; og naar vi da tænke os alle de Tegn, han siden saae, alle de det evige
Livs Ord, han siden hørte, indtil den Dag, da han saae ind i Jesu Grav, og han
ikke var der, men han saae ham opstanden, derefter saae de mange klare
Beviisninger, hvormed han aabenbarede sig for sine Vidner, indtil han blev
optagen: da forstaae vi, hvorledes hiin Mand kunde vinde Mod og Kraft til at
55 gaae ud, Farer, Forfølgelser, Døden imøde, gaae ud til den støre, men
møisommelige Gierning, under hvilken Herrens Ord i hiin Morgenstund
sikkert mangan Gang, naar hans Arbeide syntes forgieves, har gienlydt i hans
Inderste: Frygt ikke, du skal dog fange Mennesker!

60 Enhver af de hellige Fortællinger om Herrens Vandring paa Jorden kan og skal
betragtes fra en dobbelt Side. Først skulde de tiene til Herrens Forherligelse, vi
skulle see ham i hans Guddomsglands, udrustet med den Magt, hvormed han og
kan underlægge sig alle Ting, dreven af den Kierlighed, som vil omfatte Alle,
søge og frelse det Fortabte; vi skulde betragte Herren i hans store Aabenbarelser,
65 der aldrig saaledes gientages, indtil han kommer igien i Fuldendelsens Tiid, paa

det vi maa troe paa hans Navn.

Men enhver af disse Fortællinger har ogsaa ligesom en menneskelig Side, Noget,
70 hvorved den endnu træffer vore Forhold, indeholder Lærdom og Forjættelse
ogsaa for os. Hvad der skeede hist paa Simons Skib, skal vel aldrig saaledes atter
skee paa Jorden; men kunne vi dog ikke forestille os, at i Tidernes Løb mangel
oprigtig Christen, hvilken endog den ham anviste Gierning var, hvad enten han
skulde vilde Brødet for sig og Sine, eller han skulde vinde Mennesker for Guds
75 Rige, naar han i en mismodig Stund sagde sig selv: Saa længe har jeg arbeidet, og
fik Intet: at han da har kommet vort Evangelium ihu, og tænkt: Herrens Bud er
endnu det samme, hans Arm er ikke forkortet, hans Miskundhed ikke udtømt;
han siger endnu til dig: Far atter ud paa Dybet, begynd atter din Gierning, og
naar du gjør den redelig og tro, uden at trættes, naar du ved den stadigen seer op
80 til Ham, fra hvem al god Gave kommer, da skal han ogsaa, om han end først
forsøger dig i haarde Prøver, sende dig Velsignelse.

Er dette en sværmerisk Indbildning? O nei, det er Troens faste Forventning,
som vi ikke skulle lade Verden med alle dens Beregninger og Formodninger,
85 ikke lade vore Sieles Fiende rive ud af vore Hierter. Thi, mine Venner! Det var jo
ikke til hine store Apostler alene, ikke til enkelte Udvalgte, men til Alle, som
have Øren at høre, at Herren sagde:

90 **Søger, saa skulle I finde!**

Og det er dette Herrens Ord, vi i denne Andagtstund ville lade vort Evangelium
gientage for os.

95 "Søger, saa skulle I finde!" Det er et eendfoldigt Ord, dog er det et Guds Ord;
det lyder alle vegne, hvo har ikke hørt det? Og hvo har ikke fornummet i sin
inderste Bevidsthed, at det er et helligt Ord, at det, hvad endog Tvivlen til
invende, maa være et sandt Ord? Det indeholder et Bud, en Lov, som vi Alle
skulle trøste os ved. I, som føle saa mangel Trang, som bære saa mange Ønsker i
100 Eders Bryst: søger, saa skulle I finde! Vi kunne ikke selv give os de gode Gaver,
og dersom de ikke vare at finde, hvad kunde det da nytte, at vi vilde søge? Men
naar vi opløfte vore Øine, kunne vi da miskiende, at den Evige i sin Miskundhed
har fyldt sin Verden, den legemlige, den aandelige, med gode Gaver, men at den
Evige ogsaa i sin Viisdom har anordnet det saaledes, at det Gode, Mennesket vil

erholde, eie, nyde, det skal han først med Anstrengelse søge?

Jorden, der blev os anviist til Bolig, kalde vi riig, og sandelig, den giemmer i sig Næring til alle de Utallige, der vrimle derpaa, den er riig nok til at mætte Alt,
110 hvad lever, med Velsignelse. Men Jorden yder Mennesket ikke, hvad han behøver og ønsker, dersom han kun som en uvirksom Tilskuer vil betragte den; han maa dyrke den i sit Ansigts Sved, med forstandigt Overlæg, først da giver Gud Væxt, og lader Græs groe for Qvæget og Sæd til Menneskets Tieneste. Bierget giemmer i sin Indvolde dyrebare Skatte; ak, Mennesket bruger dem
115 ideligen sig til Fordærv, men Gud bestemte dem ham til Nytte; de ædle Aarer giennemtrænge Biergene, men de ligge ikke paa Overfladen; først maa Mennesket aabne Fieldets haarde Sider, da henter han de skiulte Riigdomme frem.

120 Mennesket staaer ved Havets ved Søernes Bredder, og seer den Mangfoldighed, der vrimler dernede: Havet kaldes det ufrugtbare, dog ernærer det hele Folkeslag; men først maa Mennesket finde Vei giennem dets Bølger, maa kæmpe med Himmels Storme, før han kan herske over Fiskene i Havet, hvortil Gud gav ham Retten og Magten. Som i den legemlige, saaledes ogsaa i den aandelige
125 Verden; der ere de ældste Skatte at finde, de, der give Menneskelivet dets rette Smykke og Værdighed; men hvo venter, at Kundskab og Indsigt kan vindes uden lang Forberedelse, lang Anstrengelse?

Kun Den, som søger, skal finde. Og lader os strax vende Talen derhen, hvor den
130 dog skal komme, hvori Alt skal samle sig. Thi alle Menneskets dybeste, helligste Længsler, enhver ædel Stræben stunder dog til Guds Rige; var det kommet i Kraft, da var dermed ogsaa Livets Fylde, dermed ogsaa Saligheden given. Men hvo vilde da mene, at Menneskene kun havde at staae og stirre mod Himmelen, og at da vilde i den bestemte Tiid Guds Rige derfra synke ned som et færdigt nyt
135 Jerusalem? Det lyder henovenfra til alle dem, der boe paa Jorden, lyder som det Bud, hvori alle de andre forene sig: Tragter først efter Guds Rige! Men da lyder det ogsaa herovenfra som en Forjættelse til alle dem, der ville agte Budets Røst: Den, som søger, skal finde.

140 Visselig, der ere store, gode, salige Gaver bestemte for Menneskene; men der er ingen Vinding for Den, der ikke vil søge, ingen Frugt for Den, som ikke vil arbeide. Men der er en Last, som kun sielden erkiendes i al dens Fordærvlighed, og som dog ligesaa meget, som nogen anden, forstyrrer Livet, fordærver Hiertet,

145 modstaaer Gud og hans Naade. Den undskyldes ofte, fordi den ikke gjør
egentlig onde Gierninger, thi den gjør Intet; dens foragtelige Navne ere Ladhed
og Dorskhed. I de verdslige Bestillinger dadles den vel, vi erkiende Alle, at vi ikke
skulle lade Efterladenhed komme os til Last i sig, at han jo mangen Gang lod
baade Hænder og Mod synke, skeet? Og i det Aandelige, i Det, som tiener til
150 vore Sieles Fred, er der ikke idelige en sørgelig Ladhed, som Menneskene dog saa
ofte næsten slet ikke regne sig til Brødre?

Vende vi først vor Tanke til det udvortes Liv, til Menneskets timelig Tilstand,
forbyde Gud, at vi skulle spotte den Ulykkelige, gjøre ham hans Byrde tungere
155 ved ubillig Anklage; der ere de, hvilke Gud opdrager i Armods tunge Skole,
hvilke Kraften til at arbeide blev negtet, eller hvis Løn blev saa ringe, at den ikke
kunde strække til; vend ikke dit Ansigt bort fra den Kummerfulde, du, hvem en
blidere Lod tilfaldt, søg ikke Paaskud for Ubarmhertighed, men kom den
Herres Jesu Ord ihu: Saligt er det at give, hellere end at tage! Men hvor Mange
160 ere der dog, som fattes det daglige Brød, fordi de aldrig have villet enten bede
eller arbeide! Og hvor Mange ere der, som maaskee have begyndt; de arbeidede
en Tiidlang, og fik Lidet eller Intet; da kom Ladheden, det forenede sig med
Vantroen, og sagde: Det nytter os ikke, at vi atter begynde, thi os er dog Intet
besværet.

165 Men de som vandt deres Brød i Verden, maaskee endog vandt det rigeligen,
mon Alt strax lykkedes for dem? De have sikkert arbeidet mange Dage, mange
Nætter, og fik Intet; men de trættedes ikke, de udkastede atter Garnet til en
anden Tiid, paa et andet Sted, og da kom Velsignelsen omsider til den
170 Bestandige. Dog, det er jo ingenlunde blot paa at erhverve Brødet, vi skulle
tænke ved vort Arbeide i Verden; vi skulle blot gjøre vor Gierning saaledes, at vi
derfor kunne erholde Lønnen, men saa at vi fuldføre vor Tieneste, og udrette
det, hvortil vi ere sendte.

175 Men her, hvor ofte har Feighed og Ladhed holdt Mennesker tilbage fra at
tiltræde det Priisværdige; thi Undskyldninger ere stedse tilrede, naar der fordres
Møie og Anstrengelse. Moses var en stærk nidkier Mand, tro i al sin store
Gierning, da han havde paataget sig den. Men da Herren først kaldte ham, da
vægrede han sig og sagde: De skulle ikke troe mig, og ikke høre min Røst, jeg har
180 hidtil ikke været en veltalende Mand, og endnu er min Tunge svær; hør mig,
Herre, og send, hvem du vil! Indtil Herrens Vrede optændes imod ham; da gik
han omsider, og da fandtes han tro, og Gud var med ham, og gav hans Troskab

Velsignelse.

185

Dersom Simon Petrus strax tilfulde havde forstaaet det Ord: Fra nu af skal du fange Mennesker, dersom han tillige havde vidst, med hvilken Daab han derfor skulde døbes, hvilken Kalk han derfor skulde tømme, da havde han uden Tvivl ogsaa i denne Mening sagt: Gak ud fra mig, Herre, thi jeg er en syndig Mand; 190 send en Anden i mit Sted! Men da han siden var styrket i Troen, svarede han ikke saaledes, han gik hvor Herren sendte ham, og fuldførte sin Tieneste, indtil han i den blev offret.

Men saaledes søge ikke blot de ofte at undvige, hvilke Herren vil sende til store, 195 vidtomgribende Bedrivter, saaledes ere vi Alle tilbøielige til at svare, naar Gud kalder os til nogen vanskelig Gierning. Det er saa beqvemt at svare: Menneskene ville dog ikke høre, og ikke følge; vi udrette dog Intet, alle Bække løbe i Havet, og det vorder dog ikke fuldt, og Kroget vorder ikke ret. Men havde Alle svaret saaledes, da var Intet skeet i Verden af alt det Gode, som Gud dog saa ofte, saa 200 rigeligen har bevirket ved Mennesker. Det gjelder visseligen for de mindre Kredse, som for de større, at Den, der vil føre sit Liv hæderligen og vel, med Tilfredshed for sig selv og til Gavn for Andre, maa ikke synke i Dvale, men søge derefter; men da gjelder det ogsaa for Alle, i det Større og i det Mindre, at Den, som søger, skal finde.

205

Men der er ogsaa Det, et Menneske skal søge for sin egen Deel, og ikke efter Egennyttens Drivt; det er ikke Guld eller Sølv, ikke Verdens Ære, ikke Jordens Lyst; dette kan komme og gaae, Gud lære os at bruge det vel, naar det kommer, og at kunne undvære det, naar det flygter! Men Hvile og Fred for sin Siel, dette 210 kan og skal intet Menneske undvære. Alle dybe Længsler, sagde vi forhen, alle fromme, virkelig retmæssige og Gud behagelige Ønsker samle sig dog i den Bøn, at Guds Rige maa komme. Men efterdi Guds Rige ingenlunde blot bestaaer i en lykkeligere udvortes Tilstand, men, som Herren lærte os, er inden i Mennesket, da kunne vi vel ikke vente at see Guds Rige i dets Fylde, før vi optages i et 215 Samfund af Væsener, i hvis Indre det er opgaaet; men hvorledes kunne vi haabe dette, dersom Guds Rige ikke først er inden i os selv, dersom ikke allerede her, som det uagtet al Indskrænkning baade i os og omkring os kan og bør skee, den tilkommende Verdens Kræfter være sig i os?

220

Skal et Menneske finde Hvile for sin Siel, da maa han have fundet en Sandhed, en Erkiendelse, hvori han kan hvile, thi i det brogede Skuespil, hvilket Verden

opfører for os, med Lyst og Jammer, med Ophøielse, Nedtrykkelse, Bygning og Forstyrrelse, er der ingen Hvile. Og dog ere der Mange, som aldeles ikke ere
225 komne til Sandheds Erkiendelse, der er for dem intet Høiere, som de ret af Hiertet kalde Sandhed, som de have grebet mod Overbeviisning; de have end ikke søgt det, dt er saa langt beqvemmere at sige med hiin uretvis Dommer: Hvad er Sandhed? Og dermed gaae de ligefyldige videre frem, uden at spørge om Livets Maal, eller om den Vei, som fører derhen.

230

Men er det derfor, at Jordriges Herre har aabenbaret sig, i os, omkring os, i alle de Vidner, han sendte, i den Eenbaarne, som er hans Væsens Glands, for at vi skulle ringeagte alle disse Aabenbaringer, og leve hen, som om Gud og hans Villie og hans Raad var skiult for Menneskene? Vi mene vist ikke, at Alle skulle
235 indblande sig i de vidtløftige, vanskelige Undersøgelser, hvortil kun Enkelte kunne være kaldte, hvilke mangel Gang have sagt med hiin gamle Vise, at hvo der forøger Kundskab, forøger Smerte. Men der er en anden Erkiendelse, som er tilgængelig for Alle; den vindes ikke paa den kløgtige Grandsknings Vei, den maa gaae forud for denne, ophæves ikke ved denne; det var om den, Apostelen sagde: Ved Sandhedens Aabenbarelse anbefale vi os for alle Menneskers
240 Samvittighed, om den, han vovede at sige: Er vort Evangelium skiult, da er det for dem, som fortages, i hvilke denne Verdens Gud har forblindet det vantroe Sind. Endnu er Guds saliggjørende Naade aabenbar for alle Mennesker; men kun Den, som søger, skal finde.

245

I Samvittigheden, i den inderste Bevidsthed er Sandhedens rette Erkiendelse; der er et Samtykke, hvormed vi tilegne os den, naar den fremstiller sig for os; men der er ogsaa en Paamindelse, at vi skulle vandre i den erkiendte Sandheds Lys. Hvorledes skulde et Menneske kunne finde Fred for sin Siel, naar han veed sin
250 Herres Villie, og ikke bereder sig og gjør derefter, naar den samme Samvittighed, der erkiender Sandheden, klarere eller dunklere vidner, at der er Striid mellem hans Overbeviisning og hans Levnet, mellem Det, han veed, at han burde være, og Det, han er? Dette er dog Guds Villie, vor Helliggjørelse, at vi stadigen mere og mere skulle luttres fra alt Ureent, mere og mere styrkes og forfremmes i alt
255 Godt.

Men skal det vorde bedre med os, skulle vi aflægge Feil, betvinge Lidenskaber, opflamme gode Drivter, befæste og udføre retskafne Forjætter, da skeer dette ikke uden alvorlig Anstrengelse og Kamp. Derfor ere der saa Mange, som aldrig
260 blive sig ret klare over sig selv, som derfor ikke engang komme til den

Erkiendelse, at de behøve at vorde bedre, end mindre til den Villie at vorde bedre; det er saa langt beqvemmere at daare sig selv med en blind Selvtillid, end at nævne sine Feil ved deres rette Navn, beqvemmere at lade sig bære, hvorhen
265 Lidenskab og Lyst og Verdens Strøm fører, end at vandre Retfærdighedens og Kierlighedens ofte besværlige, men hellige Vei.

Selv den store Apostel meente sig selv ikke at have grebet det, eller at være allerede fuldkommen; men Eet gjorde han, glemmende, hvad der var bagved, og
270 rækkende efter Det, som er foran, ilede han mod Maalet; thi kun Den, som søger, skal finde.

Hvile for Sielen, Fred i Hiertet, hvor dybt og bittert klage ikke Menneskene over Savnet heraf! Hvor ofte sige de os ikke, at deres Dage fortæres i Uro og Sorg, i
275 tunge Erindringer fra det Forbigangne, i bange Forventning af det Tilkommende, at derved deres Kraft sløves, og Livet vorderdem en svær Byrde! Hvo kan formene den Sørgende det Suk, der trænger sig frem af hans Bryst? Hvo har ikke følt, at Korset kan trykke saa haardt, saa det svage Menneske er nærved at synke under dets Vægt? Men have vi da paa Sorgens Dag intet Andet
280 at gjøre, end at sætte os hen, og plage os med vor Græmmelse, eller at gaae irette med Gud og Mennesker? Det hører jo sandeligen ogsaa til et christeligt Liv at sige sig selv: Du skal ogsaa paa den onde Dag, du skal søge at vende det onde til det Gode, at overvinde Livets Sorger ved Tro og Bestandighed, ved Retskaffenhed og Kierlighed; sige det, og da at gjøre derefter. I Livets Farer
285 træder endnu Frelseren til sine Bekiendere, og siger: Hvorledes er det, at I ikke have Tro? Men han siger ogsaa: Søger, saa skulle I finde!

Ja, Herre! Jeg hører din Røst, og jeg vil høre den, ikke blot i Livets store Afgiørelser, men hver Dag, thi hver Dag har sin Gierning, og hver Dag sin Plage.
290 Jeg vil høre derefter under mit Livs Arbeide; naar det synes mig Aandsfortærelse og en frygtesløs Møie; naar mine Kræfter måttes, og mine Hænder synke, og mit bange Hierte siger: Det er Alt forgieves! Træd da til mig, og siig: Far atter ud paa Dybet, og kast dit Garn ud; siig det, indtil jeg svarer: Paa dit Ord, Herre! Naar min Siel omtaages af Tvivl, naar Sandheden skiuler sig for mig, naar det vorder
295 mørkt omkring mig, i mig, saa jeg ikke kan finde Veien til dig; lad mig da høre din Røst giennem Mørket: Søger, saa skulle I finde! Saa jeg ikke aflader at skue opad, indtil en Stjerne atter giennembryder Mulmet, og leder mig tilbage til dig.

Naar atter i Verdens Lys de mange, de brede, bekvemme Veie ligge for mig, og

jeg fra hver af dem hører de fristende Stemmer, der indbyde mig, og jeg, blendet og bedrøvet, ikke kan see den smalle Vei, den trange Port, som fører til Livet: Herre! Bliv ikke træt, siig atter og atter: Søg, saa skal du finde! Indtil jge søger alvorlig og redelig, og da forsmåer Verdens Lyst og Roes og Vinding, og finder
305 den rette Vei, og paa den befaler Gud, som en trofast Skaber, min Siel ved at giøre Godt. Naar Livets Farer forfærde mig, dets Kummer nedtrykker mig, og Freden flygter fra mit Hjerte, o Herre! Opgiv mig ikke, og lad mig ikke opgive mig selv, bliv ved at sige: Søg, saa skal du finde!

310 Indtil jeg lærer at giøre efter det Ord, jeg saa ofte gientog, og kaster al min Sorg paa Gud, og erfarer, at du virkeligen efterlod dine Troende en Arv, da du sagde: Fred lader jeg Eder, min Fred giver jeg Eder.

Søger, saa skulle I finde! Siger Jorden til os; thi Gud har betroet den mange
315 Skatte, men du finder dem ikke, dersom du ikke søger. Søger, saa skulle I finde! Siger ogsaa Himmelen til os. Allerede hernede aabner den os sine Riigdomme, vederqvæger os af sin Fylde. Men finde vi end ikke hernede Alt, hvad Hiertets Forlængesel begierer, at der stedse et Savn tilbage, en forunderlig Attraa efter en Frugt, som ikke voxer paa Jorden, efter et stort Gode, som Forstanden ikke
320 tilfulde kan tænke, som Hiertet blot kan ane, men som vi dog rastløs kan tænke, som Hiertet blot kan ane, men som vi dog rastløs søge: nu, søger, lyder det til os herovenfra, fra Guds Rige i Fuldkommenhedens Land, søger, saa skulle I finde!

“Saa skulle I finde!” Herre, det er dine Ord, ikke mine. O, saa vil jeg i min Striid,
325 i min Bøn forholde dig dem; ikke fordi du kunde glemme dem, men fordi jeg kunde glemme dem, og jeg vil ikke glemme Forjættelsen, paa det jeg maa vorde stærk til at følge dit Bud.

Naadigste Jesu! Ja fast vil jeg binde
330

Mig til din dyre Forjættelses Pagt;

Beder og leder, saa saae I og finde,

335 Saa har de sanddrue Læber jo sagt.

Jeg vil med Qvinden fra Kanaans Steder

340 Raabe dig efter, og bliver ei stilt,

Før du maa svare: dig skee, som du beder,

Amen, ja Amen, dig skee, som du vilt.

345
Ja, Amen.

Kilde

350 Manuskript taget fra Prædikener holdte i Aarene 1846 til 1852 af Dr. J. P. Mynster, Biskop over Siellands Stift, Kongelig Confessionarius. Sommer-Halvaaret. Anden Udgave. Kiøbenhavn. Gyldendalske Boghandlings Forlag. Thieles Bogtrykkerie. 1854. efter aftale med udgiveren.

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

355 5. søndag efter trinitatis, Den Første Slesvigske Krig 1848-1851, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1800-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/j-p-mynsters-praediken-5-sondag-efter-trinitatis>

360

365

370

375